

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.268 van 25 maart 2016
in de zaak A. 212.198/VII-39.101.**

In zake : de BVBA D-CONSTRUCTION
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen De Puydt
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolvengracht 38, bus 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Thiebaut
 kantoor houdend te 1200 Sint-Lambrechts-Woluwe
 Woluwedael 62
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van het Milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 17 februari 2014 waarbij het beroep ingediend tegen de beslissing van de leidend ambtenaar van het Brussels Instituut voor Milieubeheer (hierna: BIM) van 27 augustus 2013, houdende het opleggen van een administratieve geldboete ten belope van 3.000 euro, onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 maart 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Birgit Creemers, die loco advocaat Koen De Puydt verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Antoinette Simonart, die loco advocaat Christophe Thiebaut verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 31 juli 2012 stelt een inspecteur bij het BIM een proces-verbaal op waarin de verzoekende partij een aantal inbreuken op de milieuregelgeving worden verweten.

Dit proces-verbaal wordt aan de Procureur des Konings overgemaakt. Het parket beslist tot het niet strafrechtelijk vervolgen van de vastgestelde inbreuken.

3.2. Met een aangetekende brief van 7 mei 2013 deelt het BIM aan de verzoekende partij mee dat een administratieve geldboete kan worden opgelegd. De verzoekende partij wordt uitgenodigd om zich in dit opzicht te verdedigen.

3.3. Nadat de verzoekende partij haar schriftelijk verweer heeft overgemaakt, legt de leidend ambtenaar van het BIM haar bij beslissing van 27 augustus 2013 een administratieve geldboete van 3.000 euro op. Diezelfde dag wordt deze beslissing met een aangetekende brief aan de verzoekende partij verzonden.

3.4. Bij gewone brief van 19 september 2013 met als onderwerp “niet afgehaalde aangetekende zending”, wordt aan de verzoekende partij een kopie overgemaakt van de voormelde brief van 27 augustus 2013. In de brief van 19 september 2013 wordt tevens vermeld dat de betalingstermijn van de boete begint te lopen vanaf de datum van die brief zelf.

3.5. Met een aangetekende brief van 18 november 2013 stelt de verzoekende partij tegen de voormelde beslissing van 27 augustus 2013 beroep in bij het Milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.6. Op 17 februari 2014 verklaart het Milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het voormelde beroep laattijdig en dus onontvankelijk.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij voert in het enig middel de schending aan van de artikelen 38 en 39bis van de ordonnantie van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake

leefmilieu (hierna: ordonnantie van 25 maart 1999), het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij de eerste aangetekende brief, van 27 augustus 2013, nooit heeft ontvangen. Zij zou evenmin een bericht hebben ontvangen van de postdiensten aangaande een af te halen aangetekende zending en stelt dat zij dit onmogelijk kan aantonen, aangezien het om een negatief bewijs gaat.

Zij argumenteert dienaangaande:

“Dat er geen enkele reden is waarom verzoeker dit aangetekend schrijven niet zou zijn gaan afhalen, a fortiori gelet hij zijn grieven had overgemaakt aan het BIM en bijgevolg goed wist dat een beslissing eerstdaags in de bus zou vallen”.

De verzoekende partij vervolgt dat zij pas kennis heeft genomen van de bestreden beslissing door de tweede brief, van 19 september 2013. Doordat haar in die laatste brief een nieuwe betalingstermijn wordt toegekend, zou zij er van uitgegaan zijn dat er ook een nieuwe beroepstermijn aanving. Zij stelt dan ook dat zij misleid werd omtrent de lopende beroepstermijn.

Op dit vlak heeft het bestuur volgens haar onzorgvuldig gehandeld, hetgeen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou uitmaken. Tevens beklaagt zij zich er over dat het Milieucollege deze problematiek niet bij de overwegingen van het bestreden besluit betreft. Ten slotte wijst zij er nog op dat in de artikelen 38 en 39bis van de ordonnantie van 25 maart 1999 geen onderscheid wordt gemaakt tussen de desbetreffende termijnen.

5. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat in het enige middel in wezen een probleem van uitdrukkelijke motivering wordt aangevoerd, zonder dat de verzoekende partij evenwel een schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet). Zij acht het middel dienvolgens onontvankelijk.

Daarnaast meent zij dat het middel eveneens onontvankelijk is in zoverre daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 38 van de ordonnantie van 25 maart 1999, vermits de verzoekende partij in gebreke blijft aan te geven hoe deze bepaling zou zijn geschonden. Voorts doet de verwerende partij gelden dat de termijn bepaald in artikel 39bis een vervalt termijn is die, eens verstreken, de onbevoegdheid van het beroepsorgaan met zich brengt. Deze regel is van openbare orde.

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat zij geen schending aanvoert van de motiveringswet. Volgens haar strookt de motivering in het bestreden besluit echter niet met wat van een zorgvuldige overheid kan worden verwacht, in het bijzonder doordat het bestuur geen beoordeling heeft gemaakt van het feit dat het BIM haar een nieuwe aanvangsdatum toekent voor de betalingstermijn, waardoor zij er op mocht vertrouwen dat deze aanvangsdatum ook zou gelden voor de beroepstermijn.

De schending van artikel 38 van de ordonnantie van 25 maart 1999 volgt volgens haar uit de samenlezing van deze bepaling met artikel 39bis van dezelfde ordonnantie.

Ten gronde betwist de verzoekende partij niet dat voormeld artikel 39bis voorziet in een bindende termijn, maar zij voert aan dat deze termijn pas is beginnen lopen vanaf de nieuwe kennisgeving, die voor haar in wezen een eerste kennisgeving zou zijn. Van overmacht met betrekking tot de eerste kennisgeving is volgens haar wel degelijk sprake, aangezien zij nooit een bericht heeft ontvangen van de post. Zij merkt tevens op dat nergens in de tweede brief van het BIM staat aangegeven dat de nieuwe termijn “alleen” zou gelden voor het betalen van de boete.

7. In de laatste memorie voegt de verzoekende partij toe, als antwoord op de vaststelling in het auditorsverslag dat zij heeft nagelaten navraag te doen bij de postdiensten aangaande het beweerdelijk niet-aanbieden van

de eerste aangetekende zending, dat zij zich op het ogenblik van de ontvangst van de tweede brief “niet bewust was van de lopende termijn, gelet (zij) er genoegzaam mocht van uitgaan dat de beroepstermijn een aanvang had genomen op het ogenblik van kennisname van dit ‘tweede’ schrijven”. Zij stelt tevens dat van haar als rechtsonderhorige niet kan worden verwacht dat zij “dergelijke draagwijdte kan geven aan termijnen die (haar) worden opgelegd”. Ook komt het volgens haar aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren van de kennisgevingen die zij verricht.

Beoordeling

8. Het betoog van de verzoekende partij komt er in essentie op neer dat het bestreden besluit haar administratief beroep ten onrechte onontvankelijk heeft bevonden wegens laattijdigheid. Uit de memorie van antwoord blijkt dat de verwerende partij dit ook aldus heeft begrepen en in staat is geweest zich ertegen te verdedigen.

Het middel is ontvankelijk.

9. Artikel 39bis, eerste lid, van de ordonnantie van 25 maart 1999 luidt als volgt:

“Iedereen die veroordeeld is tot de betaling van een administratieve geldboete kan een beroep instellen bij het Milieucollege. Het beroep wordt, op straffe van verval, ingesteld bij wege van verzoekschrift binnen twee maanden na de kennisgeving van de beslissing”.

Te dezen is van de beslissing van de leidend ambtenaar aan de verzoekende partij kennis gegeven door een aangetekende brief van 27 augustus 2013. De termijn om beroep in te dienen begon ten aanzien van de geadresseerde te lopen vanaf de derde werkdag volgend op de verzending. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat het op 18 november 2013 ingediende beroep laattijdig is.

Indien de kennisgeving van een beslissing gebeurt met een gewone aangetekende zending en het bewijs niet voorgelegd wordt van een persoonlijke overhandiging, geldt de bevestiging door de postdienst dat er een bericht van afwezigheid bij aanbidding werd achtergelaten als bewijs van overhandiging, tenzij de betrokkene gegevens overlegt die redelijke twijfel doen ontstaan over de daadwerkelijke kennisneming van de uitnodiging om de aangetekende zending op de post af te halen.

De verzoekende partij beperkt er zich toe te stellen dat haar nooit enige aangetekende zending werd aangeboden. Die loutere ontkenning vormt op zich echter geen doorslaggevend bewijs.

In de brief van 19 september 2013, dit is vóór het verstrijken van de beroepstermijn, werd de verzoekende partij er trouwens op attent gemaakt dat een eerste aangetekende zending niet werd afgehaald en werd haar een kopie van de beslissing van het BIM overgemaakt.

Minstens had de verzoekende partij op dat ogenblik door de post een onderzoek moeten laten instellen in verband met het beweerde niet-aanbieden van de aangetekende zending.

Uit het loutere feit dat in deze tweede zending het aanvangspunt van de betalingstermijn van de boete wordt verschoven, volgt niet dat bij de verzoekende partij het rechtmatig vertrouwen had mogen ontstaan dat ook de beroepstermijn een latere aanvang zou nemen.

Het enig middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys